

linger, de bør følges ad og hvile i hinanden. Naa, det kan man jo sige, og man kan tviste om, hvad der menes med, at de hvile i hinanden. Jeg kan ikke godt forstaa det anderledes, end at Meningen er, at de støtte hinanden og derved komme igennem, og det er ogsaa det, det ærede Medlem mener, hvor han tilføjer: „Hvile i sig selv, saa at den ene hjælper til, at den anden kan gennemføres.“ Det har det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at naar vi have en Brændevinslov med de Indtægter, som den kan give, bliver man ogsaa finansielt i Stand til at gennemføre en Toldlov. Men at han saa lige ovenpaa det støtter det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) og taler om den finansielle Garanti, som skal bringes til Veje mod en Toldreform, det er en saa bristende Logik, en saadan Modsigelse, at man skal lede længe for at finde Mage dertil. Det er altsaa det første, som er sket, at man i Virkeligheden har forelagt en Lov, som vil lægge betydelige Byrder paa Byerne uden samtidig at forlange en forsvarlig Garanti for, at man ikke svækker Byerne ved en Toldlov, som kan gøre betydelige Erhverv i Byerne et ikke ringe Afbræk. Det andet er, at man har skudt ikke blot Toldloven ind, men ogsaa Loven om en forhøjet Skat paa Alkohol. Ogsaa dette betragter jeg som en meget væsentlig Ændring fra Kommissionens Side. Det har unægtelig altid staaet for mig, som om det var en meningsløs Inkonsekvens, vi gjorde os skyldige i, da vi i sin Tid gik til at indføre en Skat paa Alkohol i Øl. Det var jo nemlig kun det alkoholholdige Øl, Ølskatten beskattede, uden samtidig at give en blot nogenlunde tilsvarende Beskatningsforhøjelse for det rene Alkohol — det var en meningsløs Inkonsekvens, som tillige førte til — og det var det ubillige i den — at den Skat paa Alkohol, som indførtes, blev aldeles væsentlig en Byrde paa Byerne. Den Alkoholskat, som tillige vilde komme til i passende Maal at hvile paa Landet, holdt man sin skjærmende Haand over. Det har derfor ganske vist for mig altid været et Ønske, og for mit Vedkommende har det hidtil været en absolut Forudsætning for at gaa med til denne Formue- og Indkomstskat, som overvejende

bæres af Byerne, at man samtidig tillige fik en forhøjet Skat paa Alkohol.

Jeg skal dog nu lade denne Hovedforandring ved det hele ligge og gaa over til at se paa de 4 Skattelove, som vi nu her under et have til Behandling, idet jeg væsentlig skal dvæle ved det første og i det hele taget vil have let ved at holde mig efterrettelig den ærede Formands Anmodning om ikke at gaa i Detailler, fordi jeg mener, at der i Øjeblikket ikke vil blive Tale om nogen væsentlig Forandring i disse Love. Naar jeg dog ikke kan give denne Reform min Tilslutning, saa er det for det første, fordi den efter min Mening i en utilbørlig Grad vil svække Statens Evne til at opfylde de Fordringer, som i den kommende Tid maa og ville blive stillede til den. Den ærede Ordfører for Flertallet her i Salen (J. C. Christensen) kom under Finanslovens Behandling ganske særlig ind paa dette. Ved Siden af nogle storpolitiske Betragtninger syntes hans Udtalelser om Finansloven nærmest at gaa ud paa at paa-vise, at Statens finansielle Stilling var en saadan, at man godt kunde formindske Finanserne med disse 2—3 Mill., her er Tale om. Deri kan jeg ikke være enig med ham. Jeg lyttede med ret spændt Opmærksomhed efter, ad hvilken Vej han kom til dette Resultat. Ja, han fortalte for det første, hvor glimrende vore Finansers Stilling havde været, i hvor høj Grad de ordinære Indtægter gik ud over de ordinære Udgifter, og naar vi alligevel ikke havde en bedre Status, end han indrømmede, at vi have, skyldtes det de mange ekstraordinære Udgifter, af hvilke man maatte kunne kappe af, samtidig med, at han antydede nogle forøgede Indtægter. Men hvad var det saa, vi kunde kappe af? Det var den ekstraordinære Anskaffelse af Jernbanemateriel. Naar man nu ved, at vi, saa vidt jeg ved, den Dag i Dag maa leje Jernbanemateriel i dyre Domme fra fremmede Lande, og at trods det vil man rundt omkring fra mange Valgkredse kunne høre, at der gøres Bestilling paa Vogne fra Statsbanerne, som ikke kunne opfyldes, saa vil det sikkert kunne ligge langt ud i Fremtiden, inden man formindsker Anskaffelserne, og selv om man kan mindske dem, vil det ikke kunne ske, før man har truf-